Det foreningsår, som slutter i dag, har været et af de travleste nogensinde. Vi har været igennem et kommunalvalg, et folketingsvalg, en folkeafstemning og oveni alt dette et formandsskifte i Venstre.
I Venstres organisation har vi grund til at være tilfredse med indsatsen. Ja, faktisk kan vi være stolte over den. Overalt er der blevet slidt i det. Vi har mærket en entusiasme og begejstring og set fra min stol er der grund til at glæde sig over Venstres organisatoriske og politiske indsats.
Politisk arbejde er planlægning - og hårdt arbejde.
En valgkamp er ikke kun de tre sidste uger før afstemningen. Det er planlægning som strækker sig over et par år. Det er heller ikke kun et spørgsmål om at bestille plakater og fastlægge oplag på pjecer. Det er hele processen med at finde de mærkesager og politiske områder, som man i særlig grad skal beskæftige med. Der skal opbygges en troværdighed om indsatsen, som er så stor, at vælgerne føler at partiet gør det godt. Der skal fremsættes forslag om det, der er partiets politik, som viser at vi gør noget og at det hele ikke kun er opfundet til lejligheden.
Politik er en løbende proces, hvor der hele tiden opbygges tillid eller mistillid, troværdighed eller utroværdighed. Hver dag bedømmes vi af vælgerne. Der er ikke pauser i arbejdet, hvor man kan slappe af eller kvaje sig omkostningsfrit.
Der er ingen trylleformularer. Kun hårdt arbejde. Vi har selvfølgelig set eksempler på, at man kan vinde et valg ved en smart fidus, ved at skræmme vælgerne eller ved at opfinde et eller andet. Det går en enkelt gang eller to. I det lange løb er der imidlertid ingen anden vej end hårdt arbejde, at være velforberedt og have viden om det man beskæftiger sig med.
Kommunalvalg 97.
Forberedelserne til kommunalvalget i november sidste år begyndte i 1995 med den såkaldte midtvejsvurdering. I alle kommuner skulle der gøres status. Hvad lovede vi ved sidste valg? Hvad har vi gennemført? Hvordan griber vi resten af perioden an?
Senere begynder arbejdet med at formulere handlingsprogram for den efterfølgende fireårsperiode.
Til kommunalvalget sidste år var der opstillet op imod 6.000 kandidater på Venstrelister. Det er mange og det er et sundhedstegn. Vi havde den glæde, at der er mere end tilstrækkeligt med kandidater, så der er flere at vælge imellem.
Det er helt afgørende, at kommunalvalgkampe udelukkende føres på lokale præmisser. Forholdene er så forskellige fra kommune til kommune, at kun de lokale foreninger, de lokale medlemmer og de lokalo politikere kan føre valgkampen.
Når jeg ser på de lokale kampagner, så kan jeg konstatere, at Venstre de fleste steder klarer sig godt. Det gælder såvel de materialer vi udleverer til vælgerne, som de annoncer, der indrykkes og den måde vi deltager på i den vigtige offentlige debat. Fra valg til valg stiger kvaliteten.
Jeg må imidlertid i sandhedens interesse konstatere, at i en række kommuner gik det mindre godt. Man havde enten misforstået, hvad politisk kampagnearbejde går ud på eller også var man for dårligt forberedt og havde glemt at løse nogle fundamentale problemer - oftest rent personlige modsætninger. I hvert fald var Venstres valgkampagner nogle steder præget af intern ballade, hvor Venstrefolk så andre Venstrefolk som hovedmodstandeme.
Og selvom der skal være vide rammer for debat i Venstre, så så vi altså en række eksempler på, at det gik over til personlige slagsmål, som jo er uden enhver interesse for almindelige vælgere. I de kommuner er der efter valget særlig grund til at overveje, hvordan det kunne få lov til at udvikle sig så vidt og hvordan det kan undgås i fremtiden. Vi har set, at Venstres stemmetal flere steder er blevet halveret på grund af intern ballade.
Disse eksempler skal ikke overskygge den kendsgerning, at Venstre fik et meget flot kommunalvalg. Efter fremgangen ved kommunalvalget i 1993, hvor vi gik fra 19,3% af stemmerne til 28,8%, så lykkedes det os stort set at fastholde fremgangen. Vi fik 26,6% af stemmerne. Venstre fik indvalgt 1.557 repræsentanter i kommunalbestyrelserne og vi fik ved konstitueringerne 115 borgmesterposter. I landets amtsråd fik vi valgt 124 repræsentanter og vi fik 7 borgmesterposter.
Valget som helhed var en stor præstation. Det viste, at vi er i stand til at bide os fast som et af de to store partier i kommunalpolitikken. Venstres fremgang i de senere år er ikke en døgnflue. Det giver os en meget stærk position forud for valget i år 2001.
Folketingsvalget den 11. marts 1998.
Folketings valgforberedelserne startede meget konkret i efteråret 1996. Vi opstillede en række politiske mærkesager, som Venstre i særlig grad skulle arbejde med. Selvom Venstre har et omfattende politisk program, er det almindeligt erkendt, at vi i kampagnearbejde ikke kan markedsføre alle politiske områder på én gang. Vi er nødt til at foretage en udvælgelse af nogle få områder, som vi i særlig grad vil koncentrere os om i kampagnen. Det er en vigtig proces og den kræver samarbejde mellem mange mennesker i partiet. Dels skal vi jo udpege de mest centrale politiske områder og dels skal der være almindelig accept heraf blandt politikerne og organisationsfolkene.
Det kræver en fortløbende debat - og den har vi været meget gode til at arbejde med overalt i Venstre. Det er alfa og omega i politisk

arbejde, at der i det væsentlige er enighed om mål og midler.
Hertil kommer de mere kampagnetekniske elementer. Hvad skal vi tilbyde kandidaterne? Hvordan med plakater? Pjecer? TV-præsentationsprogram? Og denne gang havde vi besluttet, at et meget vigtigt element i valgkampen skulle være en kampagnetur med Uffe. Men også spørgsmål om annoncekampagner, valg af medier o.s.v. kræver grundige overvejelser.
Selvom man er forberedt til tænderne, så kommer folketingsvalg altid overraskende. Og det gjorde det også i slutningen af februar.
Vi førte en kampagne, vi kan være stolte over.
Vi skal imidlertid ikke skjule, at de sidste dage i valgkampen udviklede sig på en måde, som vi ikke havde forudset.
Socialdemokraterne vendte skidtspanden og startede en af de mest ubehagelige skræmmekampagner, vi har set. Ikke mindst personhetzen mod Uffe Ellemann- Jensen står i klar erindring. På 5 dage brugte den socialdemokratiske koncern ifølge professionelle folk, som talte spaltemilimeteme 6 millioner kroner på skræmmeannoncer. Og annoncerne gjorde desværre sin virkning.
Den gav socialdemokraterne de fa tusinde stemmer, som sikrede det ene mandat, som gav dem flertallet. De skræmte en del sofavælgere op af sofaen og de opnåede vel også at bringe nogle borgerlige i tvivl.
Det var ikke en ærefuld valgkamp for socialdemokraterne, men den var effektiv. Vi taler ofte i Venstre om positive og negative kampagner. Skal man fremhæve sin egen politik eller skal man kritisere modstanderne? Spørgsmålet har været aktuelt i alle de valgkampe, jeg har deltaget i.
Negative/positive kampagner er en underlig bagvendt diskussion. Hvad er egentlig forskellen på at sige: “Venstre vil sætte skatten ned” eller “socialdemokraterne vil ikke sætte skatten ned”. Det første regnes til den positive kampagneform og det sidste til den negative. Det er begge dele god forbrugeroplysning - men vi skal ikke være blinde for at det ofte kan være mere virkningsfuldt at oplyse om de negative konsekvenser af modstandernes politik end de positive følger af ens egen politik.
Venstres valgkamp vurderes af de allerfleste meget positivt både for de lokale kampagners vedkommende og for sekretariatets indsats. Det er imidlertid klart, at vi skal lære af vore fejltagelser og vi skal forebygge, at socialdemokraterne igen kan slippe af sted med at skræmme vælgerne.
Socialdemokraternes skræmmekampagne er naturligvis kun den ene side af forklaringen på hvorfor det borgerlige Danmark ikke fik regeringsmagten. Den anden meget vigtige side er den kendsgerning, at de konservative tabte mange stemmer. Havde de konservative blot
holdt et mandat mere end de gjorde, så havde Uffe Ellemann-Jensen været statsminister i dag.
Nu gik bunden ud af Det konservative Folkeparti og derfor opnåede vi ikke det store mål for vor valgkamp - nemlig et regeringsskifte.
Venstre fik 24% af stemmerne på valgdagen. Det er vort bedste resultat i 41 år. Vi gik frem i stemmetal i samtlige amter og storkredse - bortset fra Ringkøbing Amt og Nordjyllands Amt. De kredse, hvor vi gik tilbage i stemmer, var alle typiske landkredse, og der er næppe tvivl om, at vandmiljøplan-forliget her har kostet stemmer.
Ved valget er der yderligere sket en udjævning i de regionale forskelle i Venstres stemmetal. I hovedstaden er tilslutningen nu mellem 14 og 20 procent. I resten af landet er den mellem 21 og 34 procent. Lavest er tilslutningen i Østre Storkreds med 14,2% og højest i Ribe Amt med 34,3%.
Alt i alt et fremragende folketingsvalg, som danner udgangspunkt for næste valg, hvor vore mål så afgjort vil lykkes. Kursen er sat.
Jeg sagde i min indledning, at jeg synes, at vi i Venstre bliver bedre og bedre til at drive politisk arbejde. Det er dog en sandhed med modifikationer. Der er nemlig et par ting som socialdemokraterne kan meget bedre end vi.
Socialdemokraterne kan styre pressen og de er i stand til at undertrykke debat om emner, som er ubekvemme for dem - og de gør det på en hårdhændet måde, så det er fuldstændigt gennemskueligt for alle. Men de gør det med succes.
Tag nu Nyrup og alle hans medierådgivere. Alle véd, at de er ansat med det formål at styre pressens omtale af Nyrup. Der skal indgås aftaler om interviews og aftaler om, hvad journalisterne må spørge om. Der stilles krav til hvordan Nyrup filmes. Aviser, som er kritiske overfor statsministeren lægges på is. Finansministeren styrer offentliggørelse af finansloven ved at give forskellige aviser forskellige dele af loven. Hver dag maler mediekontrollen.
Ved valget i 1994 oplevede vi for første gang den totalt mediestyrede kampagne. Statsministeren gik ikke i debat med politiske modstandere, men gik rundt med fotograferne i hælene og klappede børnene på håret.
Det gennemføres med hård hånd og det lykkes med forbløffende effektivitet. Selvom der snakkes lidt om det i krogene, så accepterer pressen jo systemet. Ja, i virkeligheden er de nok lidt imponerede af hele det apparat, som statsministeren bygger op omkring sig.
For os andre er der ikke noget valg. Vi må prøve at følge med så godt vi kan, men det er tankevækkende, at politik i et så lille land som Danmark kan drives på samme måde som var det USA med talsmænd og spin-doctors.
Hvis I husker tilbage på den overståede valgkamp, så var der eet emne, som ikke blev drøftet - og det var Danmarks økonomiske

situation. Vi har igennem lang tid kunnet konstatere at pengene fossede ud af statskassen og at den offentlige sektor voksede og voksede. Vi har set, hvordan opsvinget systematisk sættes over styr. Vi har set, hvordan den ene gruppe efter den anden blev flyttet ud af arbejdsløshedsstatistikken og det hed sig, at arbejdsløsheden faldt.

Venstre kunne ikke fa en debat i gang om udviklingen i dansk økonomi. Vi havde udarbejdet annoncer om udviklingen i dansk økonomi, men vi pakkede det sammen. Vi kunne se, at socialdemokraterne havde lagt en klam, undertrykkende hånd på organisationerne, på organisationernes økonomer, på pressen, på pengeverdenen. Selve valgkampen indledtes som bekendt af en bankdirektør som erklærede dansk økonomi som verdens stærkeste og det budskab bragte socialdemokraterne i annoncer.

Selvom vi synes, at netop landets økonomi er et af de vigtigste emner man skal drøfte i en valgkamp, så kunne vi forudse, at vi ville blive udråbt som misundelige, som sortseere, som pessimister. For at sætte trumf på udtalte økonomiministeren, at der ikke ville ske noget indgreb overhovedet. Vi kunne være rolige. Alt var under kontrol.

Ingen - og jeg gentager: Ingen økonomer i organisationerne, bankerne, aviserne, tv, virksomhederne sagde et kvæk - blot et lille pip om bekymring.- før nogle dage efter folketings- valget.

Først et par dage efter valgdagen dukkede de første udsagn op om, at den var gal med betalingsbalancen og pludselig faldt alle over hinanden for at fortælle hvor galt det står til. I dag ved alle, at betalingsbalancen er gået i rødt. I dag taler alle om det offentlige forbrug. I dag ved alle, at vi ikke får afskaffet udlandsgælden. Hvordan kunne situationen ændre sig på nogle uger?

Hvad er det der gør, at socialdemokraterne på den dygtige måde kan styre den offentlige debat? Hvordan kan det være, at soleklart dobbeltspil ikke afføder en eneste kommentar, medens landet er i valgkamp og hvor vælgerne har krav på at vi debatterer de fundamentale forhold for det danske samfund?

Tror I virkelig, at vi i Venstre kunne være sluppet afsted med en sådan styring af den offentlige debat. Jeg ved, at det aldrig var lykkedes for os. Og jeg er misundelig. Hvad er det der gør, at socialdemokraterne kan slippe af sted med sådan noget? Hvordan er det muligt at styre pressen og fa samtlige organisationer, økonomer, virksomheder, pengeinstitutter m.v. til ikke at sige et eneste ord om det mest fundamentale spørgsmål nemlig landets økonomiske situation?

Jeg er fuld af forundring - og beundring. Jeg vil bruge den kommende tid til at undersøge socialdemokraternes store evner på dette område - for måske kan vi lære noget. Det har vi

brug for. Og måske kan en eller anden fra pressen, hviske mig i øret, hvordan socialdemokraterne dog gør det.

Folkeafstemningen om Amsterdam-traktaten.

Den tredie store opgave var folkeafstemningen om Amsterdam-traktaten.

EU-kampagner er jo lidt af en specialitet for os i Venstre. Vi har igennem de forskellige afstemninger trukket det store læs på ja-siden. Socialdemokratiet er som bekendt splittet tværs igennem og det medfører naturligvis handlingslammelse i EU-spørgsmål.

For godt et års tid siden viste det sig, at skepsis overfor EU bredte sig i borgerlige rækker. Det blev derfor en helt overordnet opgave for os i Venstre, at informere borgerlige vælgere om Amsterdam-traktaten og om fordelene ved EU-samarbejdet. Vi koncentrerede os derfor om borgerlige vælgere og Socialdemokratiet skulle efter eget udsagn nok klare sagerne i egne rækker.

Vi gennemførte igennem alle månederne en konstant oplysningskampagne - kun afbrudt af folketingsvalgkampen.

Vor kampagne lykkedes. Vi fastholdt den samme ja-andel som ved afstemningen i 1993. Meningsmålinger gennemført på valgdagen blandt dem, der stemmer viste, at 83% af Venstres vælgere stemte ja. Af samtlige ja-stemmer er 40% Venstrevælgere. Det er en fremgang i forhold til tidligere.

Socialdemokraterne bebudede igennem lang tid at de ville gå i gang med en omfattende oplysningskampagne. Denne gang skulle der ske et afgørende gennembrud for antallet af jastemmer blandt socialdemokratiske vælgere.

Selvom statsministeren, som en socialdemokratisk enmandshær, rejste landet tyndt i de sidste 14 dage, så var det ikke nok til at sikre et afgørende omsving blandt socialdemokratiske vælgere.

Socialdemokraterne udgør 34% af samtlige ja-stemmer og også 34% af samtlige nejstemmer. Det sikrer desværre igen Socialdemokratiet placeringen som det største nej-parti i Danmark.

Resultatet af folkeafstemningen blev 55,1% ja-stemmer og 44,9% nej. Det er et tilstrækkeligt stor antal ja-stemmer til at der ikke er tvivl om resultatet, men det er ikke stort nok til at vi kan føle os trygge fremover.

Venstre vil derfor også i den kommende tid bruge mange kræfter på EU-arbejdet. Danske politikere må ikke falde tilbage på tidligere tiders forsyndelser, hvor vi efter folkeafstemningerne

tørrer sveden af panden og lægger EU-debatten bag os. Den debat skal hele tiden føres og danskerne skal hele tiden erindres om fordelene ved det europæiske samarbejde.

Og mon ikke vælgerne kan forstå at i en situation hvor der er alvorlig økonomisk uro i verden omkring os - det økonomiske sammenbrud i Rusland, økonomisk krise i Østasien og ikke mindst problemerne i Japan, Latinamerika, ja, selv i Norge - mon ikke

debatten om disse forhold gør, at vælgerne indser behovet for øget europæisk samarbejde. I den situation vil det være helt uansvarligt ikke at tage EU-debatten og debatten om ophævelsen af de danske undtagelser.

Formandsskiftet i Venstre

Efter folketingsvalget meddelte Venstres formand Uffe Ellemann-Jensen, at han ikke ønskede at fortsætte som formand for Venstre. Selvom Uffes argumenter sådan set var logiske, velovervejede og når man kender ham - konsekvente, så kom det alligevel som et chok.

Nu havde vi jo alle gennem 14 år lært ham at kende og sætte pris på ham. Vi beundrede ham for hans klarsyn og vi respekterede ham som person og formand - og vi var mange, som sågar var kommet til at holde af ham.

Med Uffes vanlige mangel på sentimentalitet, når en beslutning var truffet, så blev beslutningen meddelt hovedbestyrelsen, som igen traf beslutning om at indkalde til et ekstraordinært landsmøde den 18. april med det punkt på dagsorden at vælge ny formand og eventuelt ny næstformand.

I denne hal samledes 2600 delegerede og gæster til det største landsmøde i partiets historie. Det blev en bevæget dag med afskeden med Uffe og valget af Anders Fogh Rasmussen som ny formand og Lars Løkke Rasmussen til ny næstformand.

Jeg tror at alle, der var med den dag, oplevede den som en meget højtidelig og alligevel afslappet dag.

Det var i den bedste ånd, at Venstre gennemførte et generationsskifte i sin ledelse. Vi kan være glade og stolte over, at vi kan lade stafetten gå videre i Venstre på en værdig og civiliseret måde.

På sekretariatet har vi været travlt beskæftigede med at ændre billeder på pjecer, tryksager, plakater - ja man føler sig næsten hensat til gamle dages Kreml, hvor alle spor efter tidligere ledere skulle slettes, for ikke at bringe uorden i geledderne.

Medlemsfremgang i Venstre.

Igennem flere år har Venstre haft medlemsfremgang. Fra 1993, hvor medlemstallet var 73.290, så er vi i år kommet op på 83.946 medlemmer. Nettomedlemstallet er på seks år steget med over 10.000 medlemmer.

Det er meget dejligt at konstatere medlemsfremgang. Det giver os en tro på, at det hele nytter noget og at der er opbakning til Venstres arbejde.

Medlemstegning er en af vore allervigtigste aktiviteter. Forudsætningen for at vi kan holde det høje medlemstal er, at vi er meget aktive og meget synlige. Hvis vi sørger for at udnytte alle anledninger til at tegne medlemmer, hvis vi er meget synlige i gadebilledet og hvor mennesker færdes og hvis vi tør tage kontakt med folk og opfordre dem til at melde sig ind, så giver det også resultat.

Tiderne har udviklet sig sådan, at mennesker ikke selv opsøger os, men opsøger vi dem og viser vi os i hverdagen, så er der mange, der gerne vil melde sig ind.

Ikke nødvendigvis fordi de vil deltage i møder, udvalgsarbejde og lignende, men fordi de godt gennem deres medlemsskab vil støtte os - og også med deres kontingent vil give os en håndsrækning.

Synlighed er alfa og omega i medlemstegningen - og vi skal derfor øve os i at turde kontakte mennesker og opfordre dem til at melde sig ind.

Og for mange af de nye medlemmer, som har meldt sig ind siden 1993 er det ikke et økonomisk spørgsmål. Mange bliver såmænd overraskede over hvor billigt det er at være medlem. Mange har den vrangforestilling at medlemsskab i et politisk parti ligger på linie med fagforeningskontingenter og de bliver overraskede over, hvor billigt det faktisk er.

Kontingentets størrelse er derfor ikke en hindring for medlemsskab for langt de fleste mennesker. Derfor skal vi være aktive for at få medlemmer. Vi har ikke noget at skamme os over. Tværtimod.

Venstres økonomi.

I 1995 vedtog socialdemokrater og konservative en kraftig forøgelse af statstilskuddene til de politiske partier. Baggrunden var, at begge partier var i økonomiske vanskeligheder.

Under hele forløbet advarede vi mod konsekvenserne af en forhøjelse af statstilskuddene. For det første synes vi, at støtte til partierne skal bygge på frivillighed og for det andet forudså vi, at de frivillige bidrag til især de borgerlige partier ville skrumpe kraftigt ind.

Socialdemokraterne lever i symbiose med en række organisationer såsom fagforeninger, LO, lejerorganisationer m.v. Det betyder, at de betragter hinanden som sider af den samme sag. Ja, i realiteten af den samme organisation.

Fagbevægelsen overfører enorme millionbeløb direkte og indirekte til Socialdemokratiet på trods af, at undersøgelser viser, at flertallet af medlemmerne i fagforeningerne er imod at deres kontingent tvangsmæssigt tilflyder Socialdemokratiet.

Selvom der i det daglige kan være gnidninger i bevægelsen, så forstummer de i valgkampene. Ingen fagforeningsboss vil være skyld i at socialdemokraterne ikke fortsætter i regering. Derfor flyder pengene særligt stærkt i valgkampe. De penge de ikke kan overføre direkte til partiet betaler de lokale fagforeninger til de enkelte S-kandidater.

Med statstilskuddet forhøjelse kunne Venstre forvente en kraftig nedgang i de frivillige bidrag. Vi lever ikke i symbiose med organisationer og hos mange borgerlige er der en stor blufærdighed overfor det politiske. Allerhelst vil man undgå at blive hæftet op på noget politisk. Derfor er det svært at fa frivillige bidrag.
Der har været udvist en stor grad af økonomisk ansvarlighed i årenes løb og vi har set, at der i hele Venstres organisation har været forståelse for de gammeldags økonomiske dyder om ikke at sælge skindet før bjørnen er skudt.
Nu har vi haft to valg og en folkeafstemning. Tiden er derfor kommet til at vurdere om vi er kommet i en så gunstig situation, at vi ikke længere behøver lægge til side til fremtidige valgkampe.
Jeg skal ikke holde landsmødet længe på pinebækken. Udviklingen har vist et dramatisk fald i de frivillige bidrag til vort arbejde. Og ovenikøbet et mere dramatisk fald end vi i vor vildeste fantasi havde forestillet os.
Tilskuddene til den ordinære drift var i 1995: 5.1 millioner kroner. Der var ingen valg eller folkeafstemninger i det år. Året efter, hvor statstilskuddet trådte i kraft reduceredes de frivillige bidrag til 246.000 kr. I 1997 er der heller ikke givet nævneværdige driftstilskud. Derimod modtog vi visse tilskud til folkeafstemningen om EU.
Nogle af vore allerstørste bidragydere har med udgangspunkt i det nye statstilskud meddelt os, at de ikke længere vil yde tilskud til driften af Venstre.
Hvordan er det så gået med valgtilskuddene? Er forståelsen og offerviljen større her? I 1997 havde vi kommunalvalg og udgifterne beløb sig til ca. 3 millioner kroner. Det er en ren nettoudgift for Landsorganisationen. Vi far ingen bidrag til kommunalvalg og vi går heller ikke ud og beder om bidrag.
Til folketingsvalgkampen troede vi, at vi kunne indsamle penge - mange penge. Det må trods alt være vigtigt for mange mennesker at få en liberal-borgerlig regering tilbage.
Der var lagt op til en valgkamp, hvor alternativerne var meget klare. Skulle vi fortsætte med en socialistisk domineret regering eller skulle vi have en liberal, borgerlig regering?
I forvisning om at der ville være villighed i brede kredse til at yde bidrag til valgkampen, fik sekretariatet bemyndigelse til at føre en folketingsvalgkampagne for omkring 14 mili. kr.
Vi kan desværre konstatere, at der er en forbløffende mangel på forståelse for nødvendigheden af at yde støtte til borgerlige og liberale partier.
Enten skyldes det manglende forståelse for de politiske vilkår, vi arbejder under eller også en himmelråbende uvidenhed om de økonomiske uligheder, der hersker mellem os og socialdemokraterne. Eller måske ligegyldighed? Men hvem husker ikke hvordan SID med en håndbevægelse kunne afsætte 180 millioner kroner til at vælte Schlüter-regeringen.
Vi skulle altså have finansieret vor kampagne på 14 mili. kr. Hvor mange penge fik vi så ind? 4.6 mili. kr. Jeg skal ikke forklejne det beløb. Det er selvfølgelig gode penge og de hjælper og vi er taknemmelige for dem. Men det er ikke meget det borgerlige Danmark er villige til at ofre på sagen for at få en borgerlig regering.
Til almindelig forbrugeroplysning kan siges, at Socialdemokraternes totale kampagne vel ligger i størrelsesorden minimum 50 mili. kr., når alt medregnes.
Med frivillige bidrag på 4.6 miil. kr. til Venstre, så blev underskuddet på folketingsvalgkampen ca. 10. mili. kr. Og de ti millioner kroner må vi tage af de opsparede reserver.
Det er den realitet vi må indstille os på. Det betyder, at hvis der bliver udskrevet folketingsvalg om to år, så skal vi have lagt 5 millioner kr. til side hvert af de foregående år for at kunne føre en kampagne som sidste gang. - Og det var som bekendt ikke engang nok.
Varer det tre år før vi får næste folketingsvalg, så skal vi naturligvis kun henlægge 3½ million kroner om året, men til gengæld kommer kommunalvalget i år 2001 og der skal vi fra landsorganisationens side bruge 3 millioner kroner.
Juni 1999 skal vi have Europa-Parlamentsvalgkamp. Det koster ca. 3 miil. kroner. I år 2001 skal vi have kommunalvalg. Det koster også Landsorganisationen 3 millioner kroner. Og inden år 2002 skal vi have en folkeafstemning om Danmarks tiltræden til Euroen. Den koster os 5 millioner kr. Og inden fire år skal vi altså også have et folketingsvalg til en pris af 14-15 millioner kr. Det betyder, at vi udover den daglige drift til valgkampe og afstemninger de næste fire år skal bruge i hvert fald 26 millioner kroner. Og så har vi ikke regnet prisstigninger med. Og en kampagne på det niveau var altså ikke ikke engang nok denne gang.
Det hele kan nu engang kun klares hvis vi henlægger godt 6 millioner kroner om året.
Med de nuværende indtægter i form af medlemskontingenter og statstilskud kan det godt lade sig gøre at foretage disse henlæggelser, men det kræver påpasselighed med pengene.
Det er derudover nødvendigt, at tager vi en drøftelse med en række mennesker for at gøre det klart, at hvis vi ikke skal havne i den situation, hvor det kun er den socialdemokratiske koncern, som er i stand til at drive politisk kampagne her i landet, så skal der

skabes en basis for at vi får de økonomiske muligheder for blot tilnærmelsesvis at hamle op med “bevægelsen.”
Venstre skal blive Danmarks største parti. Det er vort klare mål. Derfor skal vi markere os gennem slagkraftige valgkampe - og det kræver penge. Og indtil vi får etableret et system med frivillige bidrag i et noget større omfang, for at sige det mildt, end vi får i dag - indtil da har vi ikke anden mulighed end at lægge penge til side. Der bliver derfor ikke økonomisk plads til svinkeærinder af nogen art.
Sådan er kendsgerningerne. Valgkampe koster penge og kravene bliver ikke mindre fremover. Skal vi hamle op med den socialdemokratiske bevægelse, så skal der være midler til landsorganisationens kampager til kommunalvalg, folketingsvalg, Europa-Parlamentsvalg og folkeafstemninger.
Europa-Parlamentsvalget i juni.
Næste store opgave bliver Europa-Parlamentsvalget torsdag den 10. juni 1999. Valget er vigtigt fordi Europa-Parlamentets indflydelse efter vedtagelsen af Amsterdam-traktaten stiger endnu mere.
Venstre holder opstillingsmøde lørdag den 27. februar 1999 i Århus Kongrescenter. Om formiddagen skal vi behandle Venstres valgprogram og om eftermiddagen skal vi stemme om rækkefølgen af Venstres kandidater.
Valgprogrammet - Mere union på færre områder - er udarbejdet af et udvalg under forsæde af Jørgen Schleimann. Oplægget har været til høring i Venstres organisation. På baggrund af de indsendte kommentarer revideres oplægget og nyt oplæg udsendes den 19. oktober.
Det er EU-programudvalgets ønske, at debatten og afstemningerne på landsmødet til februar kan koncentreres om væsentlige og gerne politiske spørgsmål, således at vi får en indgang til valgkampen præget af Venstres visioner om det europæiske samarbejde - og ikke om mere eller mindre ligegyldige detaljer.
Det er vigtigt at alle trækker med i valgkampen. Vor liste er en landsliste og derfor skal vi også sørge for amtsgrænserne ikke går ned som jerntæpper om de enkelte kandidater og amter, når vi for alvor starter valgkampen.
Uddannelsesindsatsen
Igennem flere år har vi drøftet uddannelsesarbejdet i Venstre med udgangspunkt i den fastlagte struktur, hvor amtsorganisationerne har ansvaret for uddannelsen i organisatoriske og politiske spørgsmål.
Arbejdet har igennem årene været udført med vekslende held og situationen er den, at arbejdet fungerer vidt forskelligt i amterne.
Hovedbestyrelsen har drøftet uddannelsesarbejdet og den nedsatte et udvalg, som skulle fremlægge en handlingsplan til styrkelse af uddannelsesarbejdet.
Hovedbestyrelsen besluttede også at finde de økonomiske midler, som skal til for at vi igen i Venstre kan sikre tidssvarende organisatoriske og politiske kurser.
Vi håber snart at fa strukturen på plads, så vi kan komme i gang med denne vigtige opgave.
Flere andre opgaver skal løses i den kommende tid. Vi skal sikre, at vort udvalgsarbejde bliver dynamisk og engagerende, og vi skal udvikle vore foreninger til at imødekomme de udfordringer vi stilles overfor. Vi skal sikre, at de mennesker som melder sig ind føler at det opfylder de forventninger de har ved medlemsskabet.
Lad mig slutte med at sige, at det afgørende for Venstre i den nuværende situation er, at vi formår at holde dampen oppe.
Det lader sig naturligvis ikke skjule, at det var en næsten ubærlig oplevelse at være få hundrede stemmer fra at vinde regeringsmagten - vel vidende at de få hundrede stemmer kan betyde nye fire år i opposition. Så tæt på. Så langt fra.
Nu må skuffelsen imidlertid lægges bag os og vi skal se frem.
Venstre er trukket i arbejdstøjet, ingen tvivl om det. Vi skal vide at sætte vores fingeraftryk også i opposition, vi skal gøre hvad vi formår for at trække Danmark i den rigtige retning.
Og vi skal forblive i arbejdstøjet og love hinanden at vi vil slide og slæbe og holde fanen højt - for kun derved kan vi sikre, at historien ikke gentager sig.
Det kan blive et langt, sejt træk, men vi vil ikke opleve et 11. marts en gang til.